

[Kristen Amby.]

for den paagældende Branche sædvanlige Nettofortjeneste; og ligger den tyske Omsætning mellem Halvdelen og $\frac{3}{10}$ af den samlede Omsætning, bliver der igen en Graduering. Jeg finder disse Bestemmelser rimelige og fornuftige.

De følgende Paragraffer, §§ 5, 6 og 7, handler om specifikke Forhold, saasom Speditører, Befordring og Transport udført i tyske Interesser — dette var § 5. § 6 handler om Folk, der har bortforpagtet eller udlejet Maskiner, bortforpagtet Skibe, Entreprenørmateriel, Køretøjer og Heste, og som ogsaa rammes i deres Fortjeneste. Det samme gælder Hververe og Agenter, som omhandles i § 7, saadanne Folk, der har været Formidlere eller optraadt som Financiers og altsaa har gjort det til et Levebrød at hverve Mennesker til tysk Arbejde.

§ 8 er en Opsamlingsparagraf, som bestemmer, at Personer, ogsaa juridiske Personer, altsaa Selskaber og Firmaer, som ikke kan falde ind under de andre Bestemmelser, dog kommer med ind under Loven.

Endvidere er der nogle Bestemmelser om erlagte Skatter, som maa være i en saadan Lov — de findes i § 11. Det, der er betalt i Skat, skal ikke regnes med; det, man har erlagt i Skat, er at betragte som en Slags Forskuds-Indbetaling til Staten, og det skal der tages Hensyn til, naar man skal til at beregne Nettofortjenesten. Hvis Pengene er brugt, eller man har forsøgt at komme af med dem ved for andre Personer at tegne en Livsforsikring, Overlevelserente eller ved at yde Gaver, kan den Slags Dispositioner omstødes, idet man maa sige, at de er et Forsøg paa at bringe disse Værdier i Læ i Anledning af Kravet om Tilbagebetaling.

En meget vigtig Bestemmelse er Ankebestemmelsen. Det Revisionsudvalg, der skal foretage Beregningerne, er jo et Udvalg, der blev nedsat i Henhold til Loven af 12. Juli 1945 om Revision af visse tyske Betalinger. Dette Udvalg har arbejdet rent sagligt med Tingene hidtil, og det bliver altsaa ogsaa dette — Revisionsudvalg, kan man vel kalde det, der skal beregne, hvordan Nettofortjenesten ligger i de enkelte Tilfælde. Men med Hensyn til dette Udvalgs Afgørelse er der Mulighed for Anke. Ankeudvalget kommer til at bestaa af 3 Medlemmer, hvoraf 1 Medlem, der fungerer som Formand, skal opfylde Betingelserne for at kunne beskikkes som Højesteretsdommer, 1 Medlem skal være i Besiddelse af national-økonomisk Sagkundskab og 1 Medlem i Besiddelse af teknisk Kundskab. Denne Anke-

instans skal dog ikke kunne bruges i alle Tilfælde — hvad der let vil blive gjort Forsøg paa —, der skal foreligge særlige Grunde for, at Afgørelsen af selve Fortjenesten kan indbringes for Ankenævnet.

Jeg har set i Dag, at et Regeringsblad siger, at nu kan man paa Grundlag af den Stilling, Partierne indtager til dette Lovforslag, skille Bukkene fra Faarene. Man siger endvidere i dette Blad — det er i en Leder i „Morgenbladet“ —, at der jo forelaa et Forslag fra den samlede Regering, som de gamle Partier — i Gaaseøjne — ikke vilde have, fordi de vilde behandle Værnemagerne, som det hedder: lemfældigere. Jeg tror, man maa have Lov til at sige, at dette Blad er ualmindelig daarligt informeret. Jeg har været med i de Forhandlinger, hvori Ministeren og ikke bare de gamle, men ogsaa de nye Partier deltog — jeg havde i øvrigt haabet, man var blevet enig —, og Grunden til, at vi for vort Vedkommende ikke kunde tage imod det Lovforslag, som det nu paa staas der var, opnaaet Enighed om i den samlede Regering — jeg ved ikke, om dette er rigtigt, men jeg har i hvert Fald ikke hørt det —, var den, at Forslaget var teknisk umuligt, og at det derfor vilde have været uforsvarligt af nogen Rigsdag at vedtage et saadant Forslag.

Jeg skal bare nævne et enkelt Eksempel. I Henhold til Forslaget vilde to Firmaer, der begge før Krigen havde for en bestemt Sum dansk Arbejde — vi kan sige 1 Mill. Kr. —, og som under Krigen begge to fik for 1,5 Mill. Kr. tysk Arbejde, blive behandlet vidt forskelligt, idet det Firma, der lod sit danske Arbejde i Stikken under Krigen og blot tog det tyske Arbejde, behandlede mildere end det Firma, der beholdt sit danske Arbejde tillige, simpelt hen fordi der fandtes en Bestemmelse, hvori det hed, at man skulde behandles særlig haardt, hvis ens Omsætning i det hele var steget til over det dobbelte af, hvad den var før Krigen. Det var nu ikke helt urimeligt, at Repræsentanter for Lovgivningsmyndigheden sagde, at noget saadant kan vi ikke gaa med til; det var ikke Hensynet til at beskytte uberettiget Fortjeneste, der dikterede disse Repræsentanter ikke at tage dette første Forslag, men det var disse saglige Hensyn. Det var en køn Historie, om man her i Rigsdagen skulde have vedtaget en Lov, saa at Folk kunde sige: Naa, af to Mennesker, som har haft det samme tyske Arbejde, skal den, som har beholdt det danske Arbejde, behandles daarligere end den, der har smidt det væk! Jeg haaber, det samme Blad vil tage disse Oplysninger og forklare sine Læsere og